

«Τους νοερούς μου οφθαλμούς φωταγωγήσον, Κύριε»

[Ορθοδοξία](#) / [Θεολογία](#)

[Σοφία Μπεκρή, φιλόλογος-θεολόγος](#)

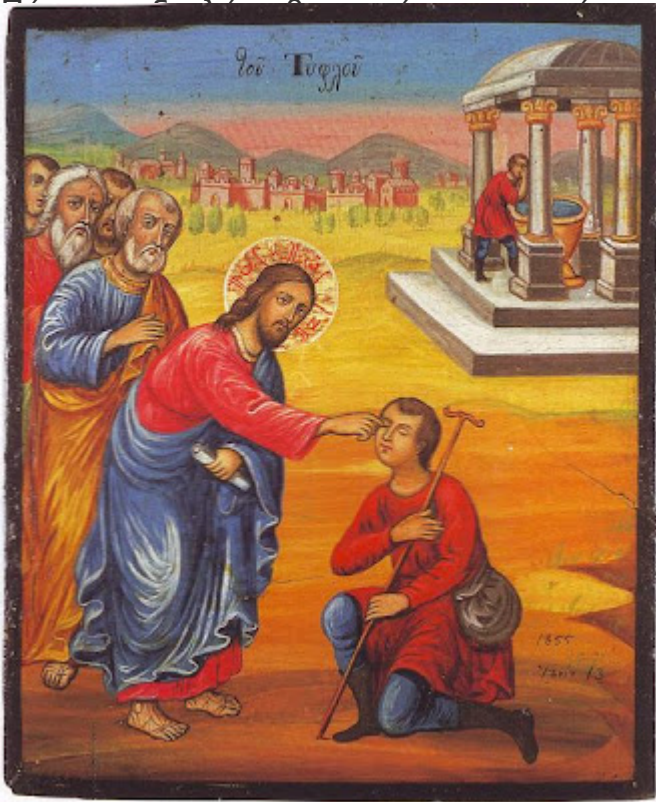

Άλλο ένα θαύμα, δοξαστικό της θεότητας του Ιησού Χριστού, εορτάζουμε την Κυριακή του Τυφλού. Ως γνωστόν, οι τρεις πρώτες αναστάσιμες Κυριακές είχαν ως κέντρο την απόδειξη της Αναστάσεως του Κυρίου. Οι τρεις επόμενες, του Παραλύτου, της Σαμαρείτιδος, του Τυφλού, είναι Κυριακές που μαρτυρούν την θεότητά Του.

Πράγματι, ο Κύριος επιλέγει τους ασθενείς και τους αμαρτωλούς, τους ταπεινούς και τους ασήμους, για να διατρανώσει στον κόσμο την δόξα Του. Ένας χρόνια ασθενής και ξεχασμένος από τους συνανθρώπους του παράλυτος, μια εξόχως αμαρτωλή και στιγματισμένη από τον κύκλο της γυναίκα, ένας επαίτης τυφλός «διά τας αμαρτίας αυτού η των γονέων του», κατά την λαϊκή αντίληψη, είναι για τον Χριστό οι καλύτεροι ομολογητές και μάρτυρες της θεικής Του δόξας.

Σταδιακά και μεθοδικά, όπως έκανε και με την Σαμαρείτιδα, επιλέγει ο Κύριος να κάνει την αποκάλυψή Του στον τυφλό. Πρώτα του χαρίζει το φως των οφθαλμών

του και όταν βλέπη ότι το «αντέχει», τότε του ανοίγει και «τας κόρας της ψυχής». Τότε ο τυφλός γίνεται ο πανάγαθος Σωτήρας. Άλλωστε, ποια αξία αποδεδυόταν από την ίαση και τον φωτισμό

Ας επιχειρήσωμε, όμως, να ανιχνεύσωμε

τα βήματα και αυτής της προσωπικής συνάντησης του Χριστού με τον ψηλαφούντα την σωτηρία τυφλό (Ιωάν., θ' 1-41). «Παράγων ο Ιησούς είδε άνθρωπον εκ γενετής τυφλόν». Τα ρήματα «παράγω» (=περνώ από) και «διέρχομαι», που χρησιμοποιούνται για την συνάντηση του Κυρίου με «μεγάλους» αμαρτωλούς, τον Ζακχαίο, την Σαμαρείτιδα, και τώρα τον τυφλό, δεν επιλέγονται τυχαία, διότι και οι συναντήσεις αυτές δεν είναι τυχαίες. Πράγματι, την Σαμαρείτιδα την συνάντησε ο Κύριος την έκτη ώρα, την ώρα που «η Εύα εξελήλυθεν του Παραδείσου, απάτη του όφews» (Δοξαστικό του Εσπερινού της Τετάρτης της Ε' αναστάσιμης εβδομάδος). Τότε «επέστη η πηγή της ζωής», ο Χριστός, «επί την πηγήν, ζωγήσαι -«να ψαρέψη»- τον καρπόν της Εύας». Και πέτυχε ο Κύριος, τελικά, «τον καρπόν της Εύας», την αμαρτωλή πλην όμως καλοπροαίρετη και διψώσα πραγματικά για την σωτηρία της γυναίκα της Σαμαρείας να την ξεδιψάση με το ζωντανό και «αίδιον ύδωρ».

Για να δούμε, τώρα, η συνάντηση του Κυρίου με τον τυφλό θα είναι το ίδιο επιτυχής; Ο Κύριος, πάντως, προεξαγγέλλει τον στόχο Του, με την απάντηση που δίνει στην ερώτηση των μαθητών Του: «Κύριε, τις ήμαρτεν, ούτος η οι γονείς αυτού, ίνα τυφλός γεννηθή; ... ούτε ούτος ήμαρτεν, ούτε οι γονείς αυτού, αλλ' ίνα φανερωθή τα έργα του Θεού εν αυτώ». Ο Κύριος διευκρινίζει ότι αποστολή Του

είναι να εργάζεται και να φανερώνη «τα έργα του πέμψαντος» (Πατρός) Του, «έως ημέρα εστί», όσο είναι ακόμη καιρός, και ότι όσο βρίσκεται στον κόσμο, «φως εστί του κόσμου». Η αποστολή του, επομένως, είναι φωτεινή.

Έτσι, ανοίγει τους οφθαλμούς του τυφλού, για την ακρίβεια του δημιουργεί οφθαλμούς, «ποιήσας πηλόν εκ του πτύσματος», αναδεικνύοντας με τον τρόπο αυτόν την ιδιότητά Του ως Δημιουργού και Πλάστου. Στην συνέχεια, στέλνει το πλάσμα Του να ολοκληρώσει την θεραπεία του στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ.

Είπαμε παραπάνω ότι ο Κύριος επιλέγει με προσοχή την «άγραν», το θήραμά Του, όχι ασφαλώς για να το παραπλανήσει, τουναντίον μάλιστα, για να το οδηγήσει στον ευθύ δρόμο και να το σώσει. Ο καλύτερος, μάλιστα, διαφημιστής του θαύματός Του είναι ο ίδιος ο θεραπευμένος, ο τυφλός, και μάρτυρες της θεραπείας του αδιάψευστοι είναι όλοι εκείνοι που καθ' οδόν για την κολυμβήθρα τον αντικρύζουν να βαδίζει με τον «κεχρισμένο» πηλό στους «πεπηρωμένους» οφθαλμούς του και να επιστρέφει από κεί «βλέπων»! Ο πρώην τυφλός, ο οποίος «κόσμο άκουγε και κόσμο δεν έβλεπε», επιλέγεται όχι τυχαία από τον Κύριο, για να διακηρύξει ο ίδιος το θαύμα που του έγινε: «εκ του αιώνος ουκ ηκούσθη ότι ήνοιξέ τις οφθαλμούς τυφλού γεγεννημένου».

Έτσι ο τυφλός γίνεται, πράγματι, όχι μόνον ο καλύτερος διαφημιστής του δικού του θαύματος, αλλά αναδεικνύεται στην συνέχεια και θαρραλέος υπερασπιστής και φλογερός κήρυκας Του Κυρίου. Όταν «οι γείτονες και οι θεωρούντες αυτόν το πρότερον ότι τυφλός ην», τώρα τάχα δεν τον αναγνωρίζουν, εκείνος, ο πρώην «καθήμενος και προσαιτών», δεν διστάζει να τους αποκαλύψει ότι «εγώ ειμί». Και όταν κάποιος απ' αυτούς τους δύσπιστους τον ρωτούν: «πως ανώχθησάν σου οι οφθαλμοί», δεν διστάζει και πάλι να τους αποκαλύψει και τον θεραπεύσαντα ιατρό Του -«άνθρωπος λεγόμενος Ιησούς»- και τον τρόπο της θεραπείας του.

Αλλά και μπροστά στους «σκληροτράχηλους» και «απερίτμητους τη καρδιά» Ιουδαίους, που επιμένουν να βάζουν το Σάββατο πάνω από τον άνθρωπο και την σωτηρία του, και για τους οποίους ο Κύριος, με την θαυματουργία Του, γίνεται «σημείον αντιλεγόμενον» -«σχίσμα ην εν αυτοίς»-, ο αναβλέψας τυφλός δεν διστάζει ούτε τότε να ομολογήσει τον Χριστό ως προφήτη, ως τον ανώτερο δηλαδή από όλους τους Ιουδαίους. Ένα βήμα, ακόμα, μένει να κάνει αυτός ο τολμηρός τυφλός: να τον ομολογήσει και ως Θεό, πράγμα που θα γίνη και αυτό με την σειρά του.

Μπροστά στην υποκρισία των γειτόνων, στον φόβο των ίδιων του των γονέων, που για να μην γίνουν αποσυνάγωγοι κάνουν ότι δεν γνωρίζουν ούτε εκείνοι «πως νυν βλέπει», ο περιφρονημένος τυφλός έχει το σθένος, για δεύτερη φορά, να

ομολογήση τον Χριστό μπροστά στους φοβερούς και τρομερούς Φαρισαίους, οι οποίοι με χίλιες δυό προφάσεις και παρά το οφθαλμοφανές θαύμα, επιμένουν να αρνούνται την θεότητά Του.

Ο αμαρτωλός, επομένως, γι' αυτούς τυφλός γίνεται ο καλύτερος δάσκαλός των, δηλαδή διαφωτιστής για την αλήθεια. Τι κρίμα, όμως! Αυτοί επιμένουν πεισματικά να παραμένουν τυφλωμένοι και καθηλωμένοι στα σκοτάδια των. Όσο περισσότερο απομακρύνονται οι «φωτισμένοι», με τα υποκριτικά των τεχνάσματα, από την πηγή του φωτός, τόσο περισσότερο πλησιάζει ο αδαής τυφλός τον θεραπευτή Του, με το απολύτως, μάλιστα, λογικό επιχείρημα: «ει μη ην ούτος παρά Θεού, ουκ ηδύνατο ποιείν ουδέν». Η θαρραλέα και σταθερή ομολογία του του κοστίζει μεν την απόρριψή του από την συναγωγή, του χαρίζει όμως την «ανάληψή» του από τον Κύριο!

Πράγματι, «ο ετάζων νεφρούς και καρδιάς» ψυχογνώστης Κύριος, μόλις βλέπει την πνευματική ωριμότητα του αναβλέψαντος, του χαρίζει και την δεύτερη, την μεγαλύτερη θεραπεία, την ψυχική. Του αποκαλύπτει ότι πράγματι είναι «ο υιός του Θεού» και τότε ο τυφλός δηλώνει αμέσως, «σαν έτοιμος από καιρό», την πίστη του και τον προσκυνά. Τελικά, ο Κύριος συμπεραίνει με νόημα: «εις κρίμα εγώ εις τον κόσμον τούτον ήλθον, ίνα οι μη βλέποντες βλέψωσι και οι βλέποντες τυφλοί γένωνται» και μερικοί από τους Φαρισαίους αναρωτιούνται: «μη και ημείς τυφλοί εσμέν;»

Καιρός να αναρωτηθούμε, με ειλικρίνεια όμως, και εμείς οι λοιποί βλέποντες μήπως είμαστε στην πραγματικότητα τυφλοί, ενώ νομίζομε ότι βλέπομε. Η παραδοχή της «τυφλώσεώς» μας θα ανοίξη τον δρόμο και για την δική μας σωτηρία. Ο εκ γενετής τυφλός του Ευαγγελίου, που ψηλάφησε και βρήκε την δική του σωτηρία, είναι ο μόνος ικανός να καθοδηγήσει και εμάς με ασφάλεια. Ας τον εμπιστευθούμε «με κλειστά μάτια» και ας τον μιμηθούμε στην πίστη, ζητώντας από τον Σωτήρα Κύριό μας, «το φως το αληθινό», να φωταγωγήσει και τους δικούς μας νοερούς οφθαλμούς. Γένοιτο!

PERMANENTLY_REMOVED